

223348

Biblioteca Universitară Regală Ferdinand I.
din CLUJ.
№. 1452 1929
EXEMPLAR LEGAL.

Istoria Glorioasă a tufuror Romînilor

Care a prilejît, unirea lor, într'un singur mănunchiu.

în VERSURI : de Căpitanul GHIORGHE VARLAM GHÎTESCU

cu o serisoare : Cătră Veteranii, **purtători ai „CRUCEI TRECEREA DUNĂREI“**
turnată din „**Țava de tun**“, zmulță cu minile străluciților noștri **Curcani**
din redutele **Marei Impărății turcești**.

Dragi prieteni Veterani,

Craiova, orașul jărtfelor celor mari. Craiova neuitatelor suferinți din 1877 și 1878. Craiova, cea renumită, a lui Tudor Vladimirescu, de unde în 1821, au pornit pandurii înălțării noastre celei dintâi; această sfîntă Craiovă, a fost părăsită cu desăvârșire.

Sfîntită, prin mucenicia Sa; Capitala hărniciei oltenești, obîrșiea lui Mihai Viteazul și a Banului Mărăcine, (le Marquis de Ronsard), casa neprețuitului Oltean, generalul Magheru, unde am fost găzduit de sute de ori, au fost aruncate uitărei.

Cetatea Banilor Olteniei, primii pe nedrept, cu o mare strîngere de inimă, să fie zvîrlită, ca o otreapă veche, de care te-ai folosit năprasnic, dar acuma, nu mai ai nici o nevoie.

Craiova, unde în 1877, Primar, Prefect și Prefect de poliție, ne dădeau mii de trăsuri și căruțe, *neplătite de armată*, ca să ne cărbănească sute de kilometri, până la Calafat; se vede, că țara românească, nu mai are nevoie de dînsa.

Poiana, întăul nostru Cartier General, apoi Maglavitu, Huniea, Golenți, Galicea Mare, Galicea Mică, Băilești, Radovan, pe unde treceau sute de cărăușii, spre Calafat; aceste sate foarte mari și bogate, în cari țaranii, din aceste locuri, sfîntite prin jărtfe urieșe, au fost pustiiți, de căruțe, vite de ham și de hrană, de nutreț, până și de boabele de sămîntă pentru hrana de minie; nu 's făcute, nici macar cunoscute Istoriei.

Renumitul sat, Cetatea, unde încă din 1876, dădeam sprijin Sîrbilor, mai întăi; iar în urmă, celor 60.000 de voluntari, ai eroului Caucazian Generalul Cerniaieff, toată, dar absolut toată această nenorocită *MECCA a României*, a fost parcă anume uitată.

Nici crucea creștinească, de pe mormîntul unui mucenic, nu i s'a pus, macar.

Mai mult, un calău, care în 1877 și 1878, a fost grad inferior, într'o armă, care nu am văzut-o nicăieri, făcîndu-și datoria alături de noi; doar, cînd i-am prins prădînd la drumul mare, aduși legați cu frînghiea cortului, de gărzile Curcanilor, anume puse de noi, să-i prindă asupra faptei.

Acest calău, ținînd de asemenea unități, cari, afară de renumitul escadron Suceava, comandat de Căpitanul Negel, avînd pe colegul meu de clasă sub-locotenentul A. Mustață, nu a fost nici o dată, la înălțimea jărtfelor făcute de renumiții noștri Curcani.

În schimb, Curcanii noștri, purtați plini de trențe și morți de foame, pe cîmpurile și codrii întroieniți, unde făceau gloria țarei; au fost aruncați de politicianul idiot, în prăpastia Balcanilor, politician, setos de gloria făcută pe pielea altora.

Curcanii aceștia, uitînd suferințele, au pecetluit cu sîngele lor, faima nepieritoare a întregului neam românesc. Dar pe acești Curcani, i-am uitat, la fel, cum am uitat-o și pe neprețuita noastră Craiovă.

Calăul acesta, oficial, ce vi-l arăt, gîrbov de desfrîu, o adevărată caricatură de răsufălătură generalistică, în aiurarea lui netrebnică, alergînd după măriri ieftine, și-a înecat parvenismul de-o clipă, în zorile ucigășiei celei mai mîrșave.

Acest calău, nevrednic de neamul românesc, a pus în mișcare țava tunului nostru, de sute de ori glorificat de minile străluciților noștri Curcani; această țavă de tun, prefăcînd-o în blăstăm, a pus-o de-a năruit satele Doljului, acele sate-mucenice cari ni-au hrănit cu o dărnicie și o îmbeșugare fără samăn în 1876, 77 și 78.

Neam Românesc : Cu glas de moarte, am să-ți las : „Să-l înnece, în disprețul tău cel urieș, pe acest netrebnic,

Dar nu uită, că floarea recunoștinței, mai trăiește încă, în țara stropită de sîngele lui Mihaiu Viteazul, a lui Tudor Vladimirescu, Ștefan cel Mare și alții mucenici, ai celor *cinci mii patru sute de ani*, de cînd hrănim pămîntul acesta, cu sîngele nostru, apărîndu-i neatîrnarea.

Țara, nu-l uită, nici pe un Banul Mărăcine din Istoria noastră, cea nespus de înflorită în vitejii străbune; țară, ce nu trebuie să uite, nici pe Generalul Mihail Cerchez, eroul de la Smîrdan, care ne-a cîștigat izbînda, lipsindu-ne de Rușii ce ne făceau de rîs, cu armatele lor de fugari.

Port, de cincizeci și doi de ani, cea mai glorioasă decorație, din cîte le-a făurit omenirea.

O port pe pieptul meu, căci ie unică în felul ei; ca una, ce nu-i de metal vîrit, la cuptor, spre desfătarea lui linge-talere.

Ie topită, din acea țavă de tun, ce a fost zmulșă, cu mîinile vînjoase ale renumiților noștri Curcani.

Ie cu atît de un mai mare preț: căci acea țavă, a fost cucerită din redutele Mării Impărății turcești, odinioară groaza lumii; al cărui Occident European, cînd încep să intre în civilizație, l'am păzit, noi, Românii, aici, la gurile Dunării, de și ieram niște mici, dar viteze țărișoare românești.

Din aceiaș țavă de tun, ie topită Coroana de Oțal a Regelui Carol I, coroană pusă la Alba-Iulia, pe capul Regelui Ferdinand I, întregitorul Statului român; Stat, care de două mii de ani, rupt în bucăți, se frămîntă neînterupt în atingerea acestei țînte, pentru care au luptat vitejii noștri neîntrepuți.

Sînt ani, de cînd propăvăduiesc ridicarea Statuiei, unuia din acești viteji ai noștri, în orașul Craiova. Acesta, ie Generalul Mihail Cerchez. Din orașul Craiova, fiind Colonel, în fruntea Regimentului 4 de Linie, cazarma Ouata, a plecat pe cîmpul de luptă, trecînd Dunărea spre Plevna.

La sărbările din Constanța, în Octombrie 1928, găsindu-se întruniți Veteranii purtători ale acestei „*Trecerea Dunării, de oțal*”, pe pieptul nostru; am fost delegat de bătrînii luptători, degerați în Balcanii cei nerecunoscători; ca să iau toate măsurile, să ne adunăm în 1879, într'un Congres la Craiova. De acolo, să purcedă întreaga operă de ridicare, ale acestei nemai pomenit de prețuite Statui, a Marelui Om, Generalul Cerchez.

Printr'un deosebit raport, încă din 1928, m'am adresat întăului Ministru de Interne a Democrației, oferindu-mă pe munca și jărtfele mele, nesfîntuit de nici un fel de ban public, ce nu are voie, să treacă pragul casei emele, ca să fiu delegatul, alor-meii, la toate sărbările „*Unirei țărilor surori, cu ceilalți Romîni*”.

Ne vom vedea, reîntineriți, la Alba-Iulia și pretutindenii, unde datorii sfinte ne vor chemă.

Puneți-vă în scris, în înțălegere cu mine, pentru Statuia marelui General Mihail Cerchez, eroul de la Smîrdan, Inova și Capitanofța, redute din fața Cetăței Vidinului.

Să ne aruncăm, voioși, în brațele jărtfelor, cari ne-au oțalit pe cîmpiile de luptă.

Sîntem încă vrednici, să facem tot ce-i frumos, nobil, bine, înălțător și vrednicesc pentru neamul nostru, care a strălucit pe cîmpurile de vitejie.

Dar vă afurisăsc: ban public, să nu se atingă de mîinile celor cari poartă „*Crucea Trecerii Dunării*” pe pieptul lor.

Socot, cum nu se poate mai curați, să întrăm în veșnicie, cu fruntea sus, cu mîinile nepatate, cu sîmșirea noastră întreagă și curată. Colbul, unor murdării trecătoare, nu trebuie să ne atingă.

Scrieți-mi, vă rog, la Galați, Str. Romînă 29 d. Adăogați, însă, cartea poștală pentru răspuns, cu adresa Dumneavoastră, cît de lămurit scrisă.

Cu dragoste și frăție,

CĂPITANUL GHIORGHE VARLAM CHIȚESCU

Veteran, de pe trei fronturi de război; azi, al
patrulea, al luminei prin știință.

Galați, 23 Aprilie 1929.

Zi, cînd am fost, întreaga școală, porniți pe cîmpul
de războiu, în 1877.

La sărbătoarea Unirei Transilvaniei cu ceilalți Romîni.

Alba Iulia 10-22 Mai 1929.

I

*Veacul sfînt, al dezrobirei, cu prisos, le-a dăruit
Celor plini de vrednicie, puteri noi de biruit :
Libertatea, să-și închege, o unire între frați,
Zi, pe care, voi aicea, ați venit să o sărbați.*

*Sfîntă zi, ne 'nchinăm tie ! Monument îți ridicăm :
Douăzeci de veacuri stînsse, de cînd dornici, te-asteptăm.
Iată-ne, pe toți grămadă, adunați într'o gîndire :
Să-i aducem slavă, cinste, s'o 'nălțăm spre nemurire.*

*Noi, urcați sus pe Coclauri, ne-am ferit de 'ncătușare.
Libertății cîștigate, i-am fost pavăza cea mare.
Țârna, cea de pe ogoare, ni-i cu sînge frămîntată :
Ni-l vom înalța altarul, sus, pe culmea cea visată,*

*Acolo, unde 'mplîntasem, steagul gloriei străbune,
Cu-ale noastre mîni vînjoase, cu mîndrie ni 'l vom pune ;
Căci din lupte și din jărtfe și din sîngele varsat :
Libertății și dreptății, pămînt sfînt i-am cîștigat.*

*Am venit din Munți, pe riuri, de la țarini și ogor :
S'o sărbăm, zioa cea sfîntă, ce unește un popor.
Nouri negri, merg spre dealuri, ceru 'i des întunecat,
Dar în răsărit de Soare, am avut, ce am visat !...*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Nu-i aicea, locul vorbei, să vă spun ; ce ne-a durut !
Frați, pe frați, să ne cunoaștem ; bine ie, de la 'nceput.
De avem, un vis, să 'l ținem, mai puternic de ce-a fost.
Pot, dușmanii, să-l urască ; dar avem, aici, un rost :*

*De a fi, ce-am fost în Veacuri, ne 'ntreцуți ca luptători,
Fie 'n cîmp de bătălie, sau pe lan, unde 'n sudori,
Ne-am agonisit o pîne, hrana zilelor amare,
Cînd va fi, să ducem lupta, apărării la hotare.*

*Noi, cu brațe 'ncruciate, în trecuturi, nu am stat. 1)
A primit, un Domn de-ai noștri, Coroana de Imparat ;
Domni, ce ni 'i puneam pe tronuri, alegîndu-i la Domnie,
Căutați, din cei mai vrednici, printre cei de omenie. 2).*

II

*Voi, Romîni, aveți pe frunte, steaua mîndrei voastre vieți.
Cu ai Voștri, cei mai vrednici ; cînd voiți, o și puteți.
Mamele, în a lor stîni, cuib de Vulturi au avut.
De aceia, dintre neamuri, voi ați fost cel mai temut.*

1) **Alexandru cel Bun**, Domnul Moldovei, dela 1400 până la 1432. a primit dia Byzanț, coroana de Imparat.

2) **Vasile Alecsandri**. Scrie, în versuri, despre alegerea lui **Petru Rareș**, fiul Rarișe din Vaslui ; Pe-a lui **Petre Măjălutu**, căci ie om de omenie și ie bun chiar de Domnie, Tatăl, iera cărăuș pescar, care aducea pește de la Galați, în ținuturile de sus ale Moldovei.

Toate hoardele barbare, năvăliră peste voi.
C'o pricepere adîncă, ați scos carul din nevoi.
Suferinți, vor curge încă; v'ați'n calea 'n viitor!
Dar, se vor zdrobi în peptul, oțălitului popor.

Ați avut pilde frumoase, pilda oștilor din Plaiu,¹⁾
De la Mircea 'mbătrînitul, de la Ștefan la Mihai;
De la Vlad, numit și Țepeș, de la Căpitanii mari,
Groaza hoardelor venite, să se 'ntoarcă ca fugari.

Zeci de veacuri, de-așazare, ne scutesc de ori ce graiu;
Am dus luptele amare, de pe șasuri pînă 'n plaiu;
Acolo, le-am dat dezghinul hoardelor năvălitoare:
Prăbușind, pe dinșii Codrii, răsturnîndu-i din picioare.

Cam, aproape întregită, țara Voastră, vă ie azi.
Arma Voastră, dovedita, ca popor, că n'ai să cazi;
Din potrivă, zbor de Vultur, vă așază 'n înălțime,
Cu puterea, ce-a dat vieață, la străbunii din vechime.

De la moși, strămoșii Voștri, moștenirăți bărbăția:
Datorit, simțirei aste, încheată 'i România.
Ici, sau colu, cite-o scîrbă, vr'o lichea, de cloncănește:
Aruncați 'l ca pe-o liftă, ce vînzarea îl hrănește.

Vînzători, de țări și neamuri pretutindeni îi avem;²⁾
Pe aceste, căi mîrșave, nu ni 'i scris, ca să cădem.
Piept deschis, frunte 'naltată, ne vor duce înainte;
Faptele, ce 's împlinite, abia au, la noi, cuvinte.

Lauda și făloșiea, altora, noi le lăsăm:
Drojdiei, cea din Fanaruri, ce-am luptat s'o alungăm,
Ce cu timpul, îi vom șterge, urmele, din obîrșie!
Nu ni 'i scris, mai mult să spurce, lan, ogoare, nici moșie.

III

N'avea grijă, cînd, Romîne, vor vrea pedici, să ne puie!
Pe cea mai de sus, din trepte, te înalță și te suie.
Mergi, de-a dreptul, nu te teme; greutatea vor fi în cale.
Războind în libertate, se 'ntăresc a tale șale.

Ai să faci minuni în lume, într'un mare viitor.
Nu îl cred, c'ar stă în cumpeni, deșteptat acest popor;
Din potrivă, îl știi vrednic, pe Român de înălțare,
De acea virtute sfîntă, ce-o găsăm în fie-care.

Dar cu brațe 'ncruciate, nu-ți vei cuceri dreptatea,
Muncilor stăruitoare, ce-au dat fapte cugetate.
Mîna ta, pe frîul vremei, să o ții hotărîtor
Ochiu de Vultur, să ai numai, că vei fi biruitor.

De pămînt, te leagă munca. Hărniciea, te-a urcat.
Mergi, astfel, tot înainte, căci ogorul ți 'i brazdat
Fără nici o șovăire, urcăți gîndul cît de sus!
Ți 'i urcă, cu — atît mai grabnic, căci n'ai fost de loc răpus.

1) Cei șapte Plăieși, cari au ținut în respect oastea lui Sobieski, în fața Cetății Neamșului.

2) **Eflatos**, la Termopile, a vîndut pe Spartații nemuritorului Leonida, care a murit eroic apărînduși cinstea țării sale.

Multi vecini, ce te 'nconjoară, au rabdat neagra robie ;
Pe când tu, viteaz de frunte, o visai, o Românie,
Cu Romîni, ce-au ținut fruntea, sus, în nouri, ridicată ;
Nu, cu lanțuri de picioare, cu-a lor gură 'ncălușată.

Caută, în veci, acelaș, pretutindenea să fii
Să 'ți porți fruntea, sus, în nouri, nu, un hoit printre mumii.
N'avea grijă : Înainte, ai să mergi neîncetat ;
Țara ta, și 'i întregio, cum nici tu, nu ai visat.

Cu aripi de Vultur, urcă, cît mai sus, de-asupra ta ;
Să te 'ntreci pe tine însuși, în puterea de-a urca.
Coborîrea, ie ușoară, te vor coborî dușmanii,
Găunoșii vremii tale, veninoșii și guzanii.

Mergi, spre dușman, ca săgeata, ce din arc nebun pornește.
Insă, mai întăi de toate : te socoate, te gîndește.
Iați măsurile din vreme, calcă plin, hotărîtor.
Ajutat, de a ta minte, ai să fii învingător.

IV

Zmult, din sînu-i, de la mamă, de la grea gospodărie
V'ați trimis, pe cîmp de lupte, crîncene de bătălie,
Tot ce-a fost la Voi, mai nobil, spre a Țarei întregire ;
Ca, din cei viteji, să faceți, o năprasnică oștire.

Și, i-ați biruit amarnic, cu ai Voștri autochtoni,
Cum i-ați nimicit în vremuri Cavalerii Teutoni ;
Știți, la Marienburg, securea, cît de groaznic vijlîea,
Răsturnîndu-l călărețul, plin de zale, ce fugea.

Voi, cu brațele vinjoase, iel, de zale-acoperit ;
Voi, un pumn de oameni, numai ; dar cu peptul oțălit ;
Voi, simțiri alese, sfinte, ; Dinșii ? Nobili răsufăți.
I-ați zdrobit, fără de milă, curechiști, ce le tocați.

Iși cercară 'n număr mare, iar, norocul, pe aici.
Un pacat, parcă'i mînase, ca să vadă : Că voinici,
Ii avem destui, de frunte, așteptînd cu 'nfrigurare
Ori cît ni'i, țara de mică, și a lor, o fi de mare.

Vor, să vie ? Sîntem gata. I-așteptăm, ca mai 'nainte.
Nu, să stea la departare, rătoindu-se'n cuvinte.
Pot, ori cînd, să și'l încerce, tot norocul. N'aibă grijă,
Prăbuși-v'om fără milă, Munți întregi, numai de schijă.

Nu ni'i mare-al Nostru număr ; dar avem virtuți ce's rare.
Le avem cu prisosință, fără nici o îngîmfare.
Vom lasa, viitorimei, moșteniri ce ne cinstesc
Să se ducă vestea 'n lume de poporul romînesc !

Mai apoi, o datorie, ne-am făcut-o, cum în lume
Cei puțini, o făptuiră ! Am dat neamului, un nume
Ce de veacuri sta în umbră ; dar acum, descoperit :
Ne arată, ca pe-o strajă, ca popor nebiruit.

Baioneta, noastră, caldă, voi o știți, la Mărășăști,
Cum trecea, prin doi o dată, în atacuri nebunești,
ȘASE AUGUST, o podoabă, vă prinsese dezbracați,
În cămăși, de omăt albe, peste cîmpi îi alungați.

*Intrebați-i, Teutonii, de mai au poftă, să vie?
Cum urlau, cuprinși de groază; lumea 'ntreagă, cred c'o știe!
Dar pe Tissa? Să ni-o spuie, Ungurimea îngimfată;
Dacă au, poftă de Tissa? Să mai vie, înc'o dată.*

V

*De la Moși, strămoșii noștri, ca pe-un dar venit din cer,
Moștenirăm libertatea. Sfidînd sabie, hanger,
Li-am tras ghioage țintuite, țândurind la tidve goale.
Căci strămoșii, vitejia, încălziau în a lor toale.*

*Cîte-odată, în războaie, stinși de lupte, mai muriau;
Dar în vîrf de Munți, în cuiburi, Vulturășii rămîneau.
Cu-a lor ghioage țintuite, îi zrdobiau, cînd răzlețiți
Se puneau, pe pradat țara, rupți de foame, hămisțiți.*

*Iar atunci, o pildă bună, li-o dădeau pe nemîncate;
Injuțați, la pluguri grele, îi mîneau cu biciu 'n spate,¹⁾
Sămîntîndune Stejarii, ce aveau să ocrotească
Pe ai noștri, pui de Vulturi, Oastea noastră vitejască.*

*Cîte-va, decenii, însă, înșalați prin lingușire²⁾
Am căzut prada minciunei, rămîntînd fără oștire.³⁾
Lecția, ne-a fost amară. Numa 'n jaf, s'au lăfăit.
Dar acuma, coți la minte, ne-am pus țara pe 'ntărit.*

VI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Pe pămînturi dezrobite, noi călcăm cu semeție;
Căci prin lupte și prin jărtfe, am clădit o Românie,
Unde toți, de o potrivă, propășirei înălțăm
Monumente strălucite, într'o pace, ce o dăm,*

*Răzlețitelor popoare, cari vor să 'ntemeieze
O dreptate, neștirbită, în GRANITICI METEREZE,
Pentru tot, ce 'i om de frunte; unde cei, ce se iubesc,
Să 'și găsască fericirea pe pămîntul românesc.*

*Noi, aici, voim o țară, unde străluciri de soare
Să ne crească, spic de aur, pe-ale noastre mari ogoare;
Unde munca, bărbăția, hrană dulce să 'și găsască,
Ca o minte, prin gîndire, în cîmp liber să rodiască;*

*Dînd popoarelor, o pildă, dovedind, că în frăție,
Nasc virtuți și caractere, cu nespusa bucurie,
Că în jărtfe 'și găsască mana, ce din nalt de ceruri vine.
Ca să 'i facă, să pornească, spre frumos, nobil și bine.*

1) După bătălia dela Baia și celelalte.

2) Călugării fanarioți, lingușind și mințind, au pus mîna pe averile uriașe mănăstirești, izvorit din danile oamenilor vrednici ai țării, spre a servi binelui obștesc; nu. desirului călugăresc.

Aleksandru Ioan I Cuza; înăiaul Domn român, ales, al țării surori, lea luat, dîndule part țaranilor muncitori de pămînt, iar parte venitului țării.

3) Sub *Mircea Basarab* cel bătrîn noi am avut cea dintăi oștire națion

Aratarăm, zeci de veacuri, c'am fost liberi, ca popor ;
Că n'am stat în adormire : ci, de sine stătător ;
Am dat sprijin altor neamuri, libertăți să 'și cucerească !...
Cam acesta-i neamul nostru ! Asta 'i Țara Românească ;

Care vine, să vă cheme, la frumoasa iei sărbare ;
Pe ori care neam, ce liber, vrea să fie 'ntre popoare.
Apropiindu-și-o lumina, Veacului de înflorire,
Să trăiască, ca luceafăr, strălucind în omenire.

VII

Zid de aparare, fost-am, barbariei omenești.
Plămăditul'am pământul, cu puterile trupești,
Unde, am varsat un sânge c'o nespusă 'mbelșugare
Ca să-și aibă libertatea, oameni, neamuri și popoare.

Îată-ne, cine, aicea, am stat zăcile de veacuri ; 1)
Nu popor de prădăciune, nici alcătuit din bracuri,
Ci, poporul mîntuirii, răstignit pe cruci de sfinți,
Jărtfa, unei datorii sfințite, prin atîtea biruinți.

Întălept, popor cuminte ; coborît de sus, din Raiu.
Re 'nvieat, în focul luptei : ca un Trandafir de Maiu
Prins, de gerul iernei grele ; dar, sub raza cea de soare
Le dă, undelor, în scurgeri, îmbătări invietoare.

Floarea 'ntălepciunii, prinsă, în pămînt hrănit cu sânge,
Unde 'n toiul vijăliei, n'ai să dai, de-un om ce plînge ;
Ci, în zgomotul de arme, și în tropăit de cai
Veți vedea, că nasc vitejii, cum vin florile în Maiu. 2)

GH. V. GH

Galați — Alba-Iulia. 10—22 Maiu 1929.

1) Locuim acest pămînt de **cinci-mii patru sute** de ani. Wells și alții.
2) Avem două milioane, oaste gata de luptă, pe ori ce cîmp de bătălie.

DE ACELAȘ AUTOR: TIPĂRITE

- Balonul cu Cîrmă.* Ediția 1898. *Cu planșă.* Intrebuintarea lui la agronomie și la războiu.
- Jărtfele Țarului.* Ediția 1892. Traducere. Inceputul mișcărilor revoluționare în Rusia.
- Hrana Rațională a Vitelor.* Ediția 1915. Ecsperiențe personale. Premiul agronomic.
- Legea și Autoritatea.* Traducere din *Kropotkin.*
- Mărășăstii* în versuri, 64 pag.
- Țaranii Eroi* în versuri, 64 pag.
- Unde'ii??* în versuri, 64 pag., lupta pentru ideal.
- In drumul dezrobirei* în versuri. Două broșuri a câte 16 pagini.
- Dunărea* — Revistă 1890—91.
- Tribuna Științifică.* Două serii. Revistă în care se tratează teoria helicei și se începe pe larg *Istoria Aeronauticei* în anul.....
- Neatîrnarea.* Gazetă. Două serii.

DE PUS SUB TIPAR

- La Mormîntul Eroilor* în versuri, 64 pag. Cu prilejul venirii Mareșalului Joffre la 6 August 1919 la *Mărășăști.*
- Frăția Romîno-Italiană.* Proză și versuri, 64 pag. Primirea Șefului Marelui Stat-Major Italian, Mareșalul Badoglio la Galați, apoi corespondență cu învingătorul de la Pavia.
- Optanții în versuri.* 4 scrisori, 64 pag. Infierarea lui Rothermeer.
- La Congresul Liberei Cugetări din Paris.* Memoriu în limba franceză și Romînă. 1926.
- La Congresul Pedagogic din Geneva.* Memoriu în limba franceză și Romînă. 1925.
- Biblia* — Varlam.
- Morala,* traducere din Kropotkin.
- Morala,* operă personală.
- Mama* în versuri. Un capitol de educație.
- Istoria Glorioasă a Romînilor* în versuri. Pregătire pentru premiu.